

Pohádkový příběh - prosinec

(Lenka Pavelčíková)

Bylo pozdní ráno a sluníčko přes okenní tabuli šimralo Ďapku na nose a budilo ho. Ďapka se zavrtěl a sluníčko ho ještě jednou pošimralo na nose. „Hepčí,“ kýchnul Ďapka znenadání. Posadil se a začal se rozhlížet kolem sebe. Tlapčkami si protřel oči a hladově se zadíval na svou misku, kde mu už strýc Větvíčka připravil snídani. Ale co to? V misce se to nějak vrtělo a najednou z hromádky granulí vykoulka hnědá myš hlava. Sotva si myš Ďapky všimla, popadla tu největší granuli a utíkala pryč. „Počkej. Kam běžíš? Vrať mi to. To je moje granule,“ volal za ní Ďapka a už se rozběhl, že myš chytí.

Ta zatím vyběhla dveřmi ven a poskakovala po schodech do zahrady. A Ďapka za ní. Ani si nevšiml, že venku je to nějaké jiné, než byl zvyklý. Teprve když seběhl schody a skočil do čehosi bílého, lekl se, a skočil zpět na první schod. „Co to je? Studí to do tlapek, a jak to svítí do očí,“ ptal se Ďapka sám sebe. Mhouřil oči a nevěřícně koukal na zahradu, která byla celá zářivě bílá.

Myška se zastavila a Ďapku pozorovala. Pak se mu začala posmívat. „Jé, podívejte se všichni. On neví, že to je sníh. On ho snad ještě nikdy neviděl. Takový velký a bude se bát sněhu. Hahaha,“ myška se smála a válela se ve sněhu. To Ďapku zlobilo a tak sebral všechnu svoji odvahu, zaštěkal, a rozběhl se za myškou.

Už to vypadalo, že ji dožene, když tu náhle co to? Ďapkovi uklouzly tlapky, spadl, a už se klouzal a otáčel se po velké lesklé ploše, která byla schovaná pod sněhem. Když se konečně zastavil, myška byla pryč. Ďapka se lekl, co se to stalo, ale hned si vzpomněl, že tady někde byla ještě včera velká louže. „Aha, přes noc asi louže zamrzla“, pomyslel si Ďapka, a začal snít z louže packami odhrnovat. Snažil se postavit, ale tlapky se mu rozjízďeli na všechny strany a chvíli trvalo, než se mu podařilo vstát. Opatrně šel dál. Rozhlížel se kolem sebe. Myšku nikde neviděl. „Jak ji teď najdu? Přeci se nevzdám,“ přemýšlel Ďapka.

Jak se tak rozhlížel, všiml si, že ve sněhu kolem něho je spousta stop. „To je nápad. Budu ji stopovat jako indiáni, o kterých mi včera před spaním četl strýc Větvíčka. Ale které stopy jsou ty pravé?“ pomyslel si Ďapka a začal zkoumat jednotlivé stopy. Nakonec si vybral malé stopy, které připomínaly muří nožky, a rozběhl se po nich. Za chvíli přiběhl ke keři, na kterém sedělo hejno vrabců. „Neviděli jste tu běžet myš?“ ptal se vrabců Ďapka. „Neviděli. Neviděli. Jsme tu už od rána a nikoho jsme neviděli,“ odpověděli mu vrabci. „To ale není možné, vždyť jsou tady její stopy. Musela tu běžet před chvílí,“ mračil se na vrabce Ďapka. „Tohle nejsou myší stopy. Podívej se na to pořádně. Copak myš běhá po dvou? To jsou naše stopy. Podívej se,“ trpělivě vysvětloval Ďapkovi vrabec. Nakonec slétl z keře a začal poskakovat ve sněhu. A opravdu. Za ním se objevovali stejné stopy, jako ty, co Ďapka sledoval. „Máš pravdu. Tak to jsem to popletl. A nevíš, jak vypadá stopa od myši,“ zeptal se Ďapka vrabce. „Vím. To je jednoduché. Přední tlapička má jen čtyři prsty, zadní jich má pět. No a mezi

tlapičkami má čárku od ocásku, který táhne za sebou. Takovou stopu si nemůžeš splést," poučoval Ěapku vrabec.

Ěapka poděkoval a vrátil se zpět k zamrzlé louži. Po chvíli hledání našel stopu, kterou mu popsal vrabec. Opravdu byly na předních tlapkách obtisknuté jen čtyři prsty a na zadních pět. I čárka po ocásku byla zřetelná. Ěapka si poskočil radostí a vydal se po stopě. Stopa ho vedla mezi zasněženými záhony, kolem zamrzlého jezírka, pak zabočila do sadu a klikatila se mezi stromy. Když se Ěapka podíval dál, zjistil, že stopa míří až do zadní části zahrady, kde byl velký kompost. Ale co to? Z kompostu se kouřilo a stoupala z něho pára.

„Hoří," vykřikl Ěapka a už utíkal ke kompostu. „Musím myšku zachránit," pomyslel si. Doběhl ke kompostu. Stopa tady končila v díře, ze které se také kouřilo. Ěapka už na nic nečekal a začal hrabat. Ale sotva párkrát hrábl předními tlapkami, z vrchu kompostu mu začal někdo nadávat a volat, aby přestal hrabat. Ěapka se zarazil. Posadil se a díval se na kompost, kdo to na něj volá a pokřikuje. Tam uviděl velkou myš, která mu hrozila pěstí a nadávala hlubokým hlasem.

„Copak se ti to stalo?" podívoval se Ěapka nad velkou myší, „ vidíš, to máš určitě z toho, že mi chodíš do misky na granule. Teď jsi tak velká, že už se nevejdeš do své myší díry a musíš se schovávat v kompostu," dodal. „Jakápak myš. Jaké granule. Co to tady pleteš. Já jsem potkan a ty mi tu boříš dům. Dneska jsme se teprve nastěhovali, a už abych to celé opravoval," nadával dál potkan. „Ale vždyť tu hoří. Podívej, jak se z hromádky, kterou jsem vyhrabal, kouří. A dokonce je i teplá," nedal se Ěapka. „Ty jsi mi ale popleta," kroutil hlavou potkan. „Tobě se taky kouří od pusy a hoříš snad?" řekl Ěapkovi. Ěapka se zarazil. Opatrně vydechl a opravdu. Z tlamy se mu vyvalil malý obláček, který za chvíli zmizel. „Jejda, co to je," vyjekl překvapeně.

Potkan si ho zkoumavě prohlížel. Nakonec se rozhodl, že Ěapka asi není zlý. Přátelsky se na něj usmál a začal s vysvětlováním. „Víš k čemu má zahradník Větvička na zahradě kompost?" zeptal se potkan. „Aby tam mohl dávat to, co už na zahradě nepotřebuje. Třeba starou trávu, větve, nebo plevel," odpověděl Ěapka. „To máš pravdu, ale to není všechno. V kompostu žije spousta zvířátek, které z toho, co sem zahradník dá, nakonec udělají dobrou hlínu do záhonků. Najdeš tady i v zimě pracující žížaly, brouky, stonožky a spoustu dalších, kteří vše rozkládají. Přitom vzniká teplo, které celý kompost ohřívá. No, a když je chladno nebo začne mrznout, začne z kompostu stoupat pára," vyprávěl potkan. „A proč tu bydlíš ty? Ty taky rozkládáš kompost na hlínu?" zeptal se najednou Ěapka. Potkan se začal smát. „Já tu bydlím, protože tu je v zimě teplo. A navíc zahradník Větvička občas na kompost vyhodí něco dobrého k snědku," odpověděl se smíchem potkan.

„Aha. A jak je to s tím kouřem, co mám v tlamě? Já přece nejsem kompost," vzpomněl si najednou Ěapka. Potkan se podrbal prackou za uchem a chvíli přemýšlel. „To už tak jednoduché asi nebude. Jednou jsem slyšel, že všichni vydechujeme vodní páru, ale ta je vidět jen, když je chladno. Jo, anebo musíme dýchnout na něco studeného. Třeba na sklo. To pak bude mokré," odpověděl potkan. „Hm. Děkuju ti za vysvětlení. A promiň, že jsem ti rozbořil dům. Myslel jsem, že jsem vystopoval myš, která mi odnesla granule, ale asi jsem se zase spletl," omlouval se potkanovi Ěapka. „Dobrá. Je pravda, že máme s myší podobné stopy, ale ona je má o dost menší. Ale teď už upaluj. Mám hodně práce a myslím, že tě volá zahradník Větvička," mávl rukou potkan a zmizel v díře.

Řapka se zaposlouchal a opravdu ho volal strýc Větvíčka. Rozběhl se teda přímo ke vchodovým dveřím. „Tak tady jsi? Kdepak jsi běhal? A jak se ti líbí sníh?“ začal se Větvíčka ptát, sotva Řapku uviděl. Ten k němu doběhl a začal se mu otírat o nohy a radostí skákat. „Jejda, ty jsi ale mokrý. Tak pojď se dovnitř usušit. Ať mi nenastydneš. Myslím, že běhání ve sněhu už bylo dost. Odpoledne zase můžeš jít ven,“ usmál se Větvíčka na Řapku a podrbal ho za ušima. Já ještě musím na ulici odhrnout chodník a posolit ho. To už ale Řapka s radostí vběhl do domu. Byla mu opravdu trochu zima a taky měl velký hlad. Vřak ještě ani nesnídal.

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.

